

H

περίπτωση του συσταυρωθέντος με τον Ιησού ληστού, ο οποίος ανεδείχθη πρώτος οικιστής του Παραδείσου αμέσως μετά την Ανάσταση του Κυρίου, προβάλλει το γεγονός της ποικιλομορφίας των αιτίων ή της αφετηρίας της αρετής ή του χαρίσματος της νήψεως.

Η πρώτη συνάντηση του ληστού αυτού με τον Ιησού, και η μοναδική εν ζωή, ήταν η γειτονία της σταυρώσεως. Εκείνος βρέθηκε ξαφνικά, χωρίς να το περιμένει ή να το ζητήσει, σταυρωμένος δίπλα στον σταυρό του Ιησού!

Συνήθως, από όσα αφορούν την περίπτωση αυτής της γειτονίας του ληστού με τον σταυρωμένο Ιησού, μνημο-νεύεται κυρίως ο εισιτήριο λόγος του στον Παράδεισο· «μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη βασιλεία σου!» Εξάλλου, η πραγματοποίηση αυτού του αιτήματος προς το Χριστό, στους στίχους του συναξαρίου, αναφέρεται ως εξής· «Κεκλεισμένας ήνοιξε της Εδέμ πύλας, βαλών ο ληστής κλείδα το μνήσθητί μου».

Ο σημαντικότερος όμως λόγος, ο οποίος ειπώθηκε από τον ληστή αυτόν, είναι ο λόγος της επιτιμήσεώς του προς τον συσταυρωμένο έτερο κακούργο και ο οποίος λόγος, ουσιαστικά, αποτελεί την κλείδα, το κλειδί, με το οποίο άνοιξε ο ληστής τον Παράδεισο. «Ένας τότε από τους κακούργους που κρεμάστηκαν τον βλαστημούσε, λέγοντας: «Δεν είσαι εσύ ο Χριστός; Σώσε τον εαυτό σου κι εμάς». Αποκρίθηκε όμως ο άλλος, επιτιμώντας αυτόν, και είπε: «Ούτε το Θεό δε φοβάσαι εσύ, αφού είσαι στην ίδια καταδίκη; Και εμείς, βέβαια, δίκαια, γιατί απολαμβάνουμε άξια αυτών που πράξαμε. Αυτός, όμως, τίποτα το άτοπο δεν έπραξε».

*

Ποιός άραγε πληροφόρησε τον ληστή που πήρε το μέρος του Χριστού στον διάλογο με τον άλλο κακούργο; Από πού κατάλαβε ότι ο Χριστός «ουδέν άτοπον έπραξε»; Και πώς αντιλήφθηκε ότι ο Χριστός είναι βασιλιάς, με δική του βασιλεία;

Αυτά τα ερωτήματα προκύπτουν από τον διάλογο του ληστού, που πήρε το μέρος του Χριστού, με τον άλλο κα-κούργο. Και εντυπωσιάζουν βέβαια τα λόγια αυτά του πρώτου ληστού, επειδή είναι οπωσδήποτε θεοφώτιστα λόγια από το στόμα ενός ανθρώπου καταδικασμένου σε θάνατο, λόγω κάποιων βαρέων εγκληματικών πράξεων. Στο πνεύμα δηλαδή ενός μελλοθάνατου κακούργου, ένα μεγάλο άνοιγμα ελλάμψεως, νήψεως του νου, αναδύει από το βάθος της ψυχής του θεοφώτιστα λόγια αυθεντικής Χριστολογίας!

Ήταν μόνο άραγε θεοφώτιστα; Οφείλοντο μόνο στη θεία ενέργεια, χωρίς τη μετοχή του ανθρώπινου παράγον-τος, το στόμα του οποίου λαλεί τα λόγια αυτά; Ασφαλώς όχι! Το γεγονός ότι ο καλοπροαίρετος κακούργος, τελικά, έγινε ο πρώτος οικιστής του παραδείσου μετά την ανάσταση του Κυρίου και άρα σώθηκε, δείχνει ότι στην έκφραση αυτής της αυθεντικής χριστολογίας, θα συνέρ-γησαν και προσωπικές πνευματικές προϋποθέσεις του λη-στού αυτού που σώθηκε.

Διαφορετικά δεν θα ήταν δυνατόν να κερδίσει τον παράδεισο χωρίς προσωπική επιθυμία και βούληση σωτηρίας.

Αλλά ποιιά ήταν αυτά τα προσωπικά του ανθρώπινα στοιχεία, που ίσχυσαν ως προϋποθέσεις και όροι σωτηρίας του; Αυτό δεν μπορεί να μας το πει το λογικό μας και να μας το περιγράψει η διάνοιά μας. Στο σημείο αυτό το μόνο που μπορούμε να παραδεχθούμε είναι ότι πάντο-τε μεταξύ του ανθρώπου, του οποιουδήποτε ανθρώπου, σε όποια κατάσταση κι αν βρίσκεται, υπάρχει ένας μυ-στικός διάλογος καρδιάς και ψυχής με τον Θεό, τον οποίο διάλογο κανείς παρατηρητής δεν μπορεί να ακούσει ή να αντιληφθεί.

Ίσως κάποιες στιγμές αυτογνωσίας του ληστού και ιδι-αίτερα μια παραδοχή εκ μέρους του της εγκληματικής του δραστηριότητας με στοιχεία ειλικρινούς μετανοίας, συν-τριβής και δακρύβρεκτης αυτομεμψίας (άξια ων επράξαμεν απολαμβάνομεν), μπορεί να άνοιξαν διεξόδους νη-πτικής οράσεως της χριστολογικής ταυτότητος του σταυ-ρωμένου δίπλα του αθώου μελλοθανάτου!

Πάντως και στην περίπτωση τούτου του παραδείσιου ληστού, εκπέμπονται από το πνεύμα του ανταύγειες μιας φωτιστικής νήψεως αυτογνωσίας και μετανοίας, με το λυ-τρωτικό και σωτήριο αίτημα της εισόδου του στη βασιλεία του Θεού «μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη βασι-λεία σου».

(Ιωαν. Κων. Κορναράκη, Ομοτ. Καθηγητού Παν/μίου Αθηνών, Κυνηγώντας τον βάτραχο, Αθήνα 2009, σ. 60-63)